

vilde drage en Person til Ansvar for Retten og saa, efterat Sagen var skreden temmelig langt frem, sigte til ham: Jeg frasalder Tiltale mod Dig. Dermed er han ikke tjent; men den rene, klare Frisindelsesdom har han Krav paa. Det vil han opnaae gennem denne Bestemmelse. Det er Noget, som heller ikke er ukjendt andetsteds; det er ganske vist ikke i England hjemlet ved nogen bestemt Lovgivning, men Dommeren indblader sig dog paa at instruere om, at der ikke kan være Spørgsmaal om at dømmes, men at Vedkommende maa fritjendes. Man vil maafløe sig: Men Sagen kommer dog for Rævningerne; ja, det er ganske vist, men efter hvad jeg nu har udviklet, vil man dog vistnok maatte erkjende, at der ikke i den her givne Forskrift indeholdes Noget, som kan kaldes en Indskriben paa Rævningernes Gebeet. Jeg skal endnu dertil føie den Bemærkning, at, forsaavidt man har troet, at det vilde være uhensigtsmæssigt at beholde disse Paragrafer, som naturligviis maatte falde bort, saafremt § 264 ikke blev beholdt, maa man vel erindre, at de slet ikke gaae ind paa Noget, der staaer i Forbindelse med det saakaldte Indiciebeviis. Der have Rævningerne jo fuldkommen frie Hænder; det er dem overladt at overveie alle disse Omstændigheder, der samle sig, og som kunne tilveiebringe den fuldstændige moralske Overbeviisning om, at den Anklagede er Forbryder eller Ikke-Forbryder; der er ikke Tale om den moralske Visshed; det har man slet ikke indladt sig paa. Det er overladt til dem ved en Betragtning af de Omstændigheder, som historisk have udviklet sig, derefter at tage deres Bestemmelse, og de Paragrafer, som knytte sig til § 264, gjøre ikke nogen Indskrænkning i Rævningerrettens Ret.

Et Punkt, som jeg betragter som et Hovedpunkt, og hvorom jeg troer at burde udtale mig, er med Hensyn til de i Forslag bragte Kredsretter. Der er blevet meent, at hele denne Indreining maafløe turde være libet hensigtsmæssig, at det var bedre istedetfor at lade Underretternes Domme komme ind for Kredsretten, saa at lade dem komme ind for Overretten, der altsaa kom til at være Appellinstans for disse Sager. Jeg kan imidlertid ikke overbevise mig om, at dette skulde være rigtigt. Den Maade, hvorpaa Kredsretterne dannes,

forekommer mig at være saa simpel og ligefrem, at det vistnok i og for sig selv maa ansees for meget ønskeligt af den Grund alene at beholde dem; thi at, naar en Rævningesession paa det Sted, hvor den er holdt, er forbi, da de tre lovlighede Mænd træde sammen og danne den Ret, for hvilken slike Sager bringes ind, er dog i og for sig aldeles naturligt. Mig forekommer det i sig selv at være hensigtsfærende, jeg kunde næsten sigte smukt, at lade den Instants, til hvilken man skal indanke Underrettens Domme, bestaae af de Dommere, som have præsideret i Rævningerretten. Der er imidlertid ogsaa en anden Omstændighed, som ialtsald gjør, at jeg troer, at man skal holde paa disse Kredsretter, saaledes som de i Lovudkastet ere foreslaaede. Lader man nemlig de omhandlede Sager komme ind for Overretten, saa vil der ikke let kunne blive Tale om Offentlighed og Mundtlighed paa den Maade, som man kan have det ved Kredsretterne. Det ligger i alle Forhold, saaledes som de komme til at stille sig, at man netop ved Kredsretterne vil kunne være fuldkommen istand dertil, medens det vil komme til at stille sig anderledes, naar man valgte Overretten som den Instants, til hvilken man skulde henvende sig med disse Sager. Jeg erkjender gjerne, at netop Sager, ved at komme ind for Overretten, mange Gange komme til, som den ærebe Taler (Klein) bemærkede, at blive Gjenstand for nye Synspunkter; jeg troer, han yttrede, at nye Sider vilde blive fremdragne, og at der derved vilde kunne vindes Meget; men det ligger ogsaa i den Maade, hvorpaa man nødvendigviis ved saadanne Overretter maa behandle Sagerne, at det altid stæer med stor Ungstelse og Umhu. Smidlertid kan det ogsaa træffe sig, at de nye Sider, der saaledes blive fremdragne, foranledige yderligere Dphsninger, hvis Værd ikke altid staaer i Forhold til det, der tabes med Hensyn til en hurtig Afgjørelse, som dog ved mange af disse Sager har saa stor Betydning, og Kredsretterne ville jo ogsaa kunne røgte deres Hverv ligesaagodt. Hvad der imidlertid er særdeles vigtigt, det er, at ved disse Sager, som komme ind fra Underretterne, maa man have Sikkerhed for, at Retten, hvor det er ønskeligt, selv kan komme til at afhøre